

VOSI REKA

31

PODZIM

Z-K-J-O-P-D

PRO KANADARÁDY VYDÁVÁ
T.O. ČERNÝ HAVRAN

JEN PRO VLASTNÍ POTREBU. - V PLATAN CITY.

Vůně sena táhne z luk
 za prvních zářijových večerů
 kdy země začíná nenapadně chladnout
 tak jako z luk sena, z lesů voní houby.
 Kolikrát ještě se poneseme do vin reky?
 Pak přijou chladně, mokré mizné dny.
 A pak zase ceiou zimu cekat
 než rozpukají ledy, sejde sníh
 a příroda se zas připraví
 na horké slunkem zalité dny.
 Ale chmury pryč.
 I podzim má své nenapodobitelné dny.
 Podzimní toulky a vandry lesem
 kde se listí divoce zbarvilo.
 Pak zima nabídne ojíněné keře
 okolo cest a zimní zasněžený les.
 Pro trempa je celý rok krásný.
 Rok říkáte ?
 Roky. Tolik roků, že je ani kukačka nespočte.

K a m a r á d í ...

Je to již dvacet let. Hezká řádka roků, že. Z té doby zbylo pár stavejch doma sehovanejch krenik, pár chlupatejch caneáků, stará domevina i usárna kterca každej látuje jak se dá a nemůže se sni rozloučit. Hodně se změnilo. Zmizelo spousta hezkejch míst, dost kamaradů odešlo na poslední nebeskej a dost se jich odepsalo tím-že stáři jim sedlo na duši. Jak se říká zděkovatěli. Ale i oni jistě rádi vzpomínají na své začatky, na dobu velkých vandru-dobu svobody. I oni stáli v té dlouhe řadě. Proto uvažejňujeme pár vzpomínek na začatky našeho ježdění-na začátek stezky.

Je to již 20.let, ale jezdíme dál i když přibýlo starostí i osobních problémů. Smad nám Pajda dopřeje ještě hodně vandru po naší krásné zemi, více svobody i kamarádství. Splatit mu za to můžeme-jen dodržováním starých - trempskejch zvyků a i tím, že nikdy neporušíme čistotu trempskej myšlenky.

..... AHOJ .....

Proč jsem trempem?
 .....

Proč jsem trempem?
 Pro jasné noci pod hvězdami
 pro vysoké letní nebe
 pro malý oheň pod sosnami.

Pro kamaráda vedle sebe
 pro paseky sluncem zalité
 pro skřáně létem vonící
 pro pupeny mizcu nalité

pro krásu letních večerů
 pro mlhy táhnuocí z lesů
 pro fialovou barvu vřesu
 pro kouzlo táboráků.

Pro romantiku zašlých let
 já rád bych jednou navrátil se zpět.

Jen jsme vyrazili s Dankem z Písku vběhl nám u kasáren pod "Hapinu" pěkný králík. Že nevíte co je to "Hapina"? Tak to byl veterán se kterým jsme tenkrát jezdili na čundr. Prostě králík v předním kole, způsobil pěkný výmas i s bagáží. Ale jak se později ukázalo-ani králík s námi dvakrát nepočítal a tak se stal naší kořistí.

„Bude dobře“ pronadil Dank a odborně odhadl jeho tukové zásoby na půl ešusu. Uděláme jej na kondenzovaném mléce, jako na smetaně. Musíš ale udělat knedlík Kocoure. Vsedli jsme znovu na "Hapinu" a při mojích myšlenkách jak stvořit knedlík, jsme dorazili do Ostrovců na naši Supárnu. Tam již celá osada nás zdraví mohutným pokřikem Péé-Op. Kamarád Albert hned bravurně vysvlékl králíka z kořichu a já začal v igelitu dělat knedlík.

Sotva byl hotový, objevil se lesní Vařenka. S temným pohledem na vysící kůži prohodil: "a mám vás vy pytláci". Marně jsem mu vysvětloval, že králík má ocásek dolů a sajíc nahoru. Nedal si říct. Sundal brokovnici z ramene a že se jde na MNV. Danka to dopálilo a se slovy "vždyť vy stejně nevystřelíte pane hajný"-mu strčil prsty do napřažené brokovnice. Okamžitě nastala situace na mrtvici. Pes převrhl kotlík s knedlíkem, opačil si čumák, knedlík vypadnul do trávy a obalil se jako ježura. Dank tahal prsty z brokovnice - ale marně-ven nešly. Lola do toho ještě sarkasticky prohlásil. "klidně střílejte pane lesní-von tu pazoura ještě rád vyndá". Nakonec ještě štěstí, že flinta měla výměněné hlavně a tak jí Vařenka rozebral, ale i tak musel jít Dank s hlavní přes rameno k doktorovi do vsi. Písa-šerif šel snímí a Vařenka začal jihnout, aby z toho nebyl nějaký malér. Na sajíce, vlastně na králíka úplně zapomněl. Dali jsme si sraz večer v šenku u Majora. Bohužel v Ostrovcích našli jen zvěrolékaře... po delším dohadování dostal Dank injekci a prsty se daly vytáhnout. Vařenka zářil, že to dobře dopadlo a posval hochy na pivo. Když jsme pak přišli i my a Fízis z Dakoty zahrál píseň - "lesní, ten doma běsní, že na to hajnej nestačí" dovršil hajný Vařenka smířením platem rumů..... Chtěl bych tímto dokázat, že pod hrubou slupkou může být i sdravé jádro. Zároveň bych i poděkoval hajnému Vařenkovi za pomoc při těžbě dřeva na naše 25.výročí, které bychom rádi uskutečnili v září.

Kocour P.O.Černý Sup- Písek

.....

ly vandruješ hodně vlakem.
 To jsi už musel jistě zažít
 nějaké železnišní neštěstí.
 Jo-jednou. To když jsem v
 tunelu políbil nějakýho chla-
 pa místo jeho dcery...

.....

Opravdu žít znamená rázně
 jednat

- Seneca-

.....

Máda Scorry - P.O. ČERNÁ HAVRAJ.
.....

Jak jak jsi Scorry začínal? Vzpomenáš si ještě?

Jak by ne. Koncem divokých šedesátých let jsem do toho vližnul. Pod vlivem zfilmovaných hrayovek jsem ještě s několika kamarády podnikal toučky do okolí rodného města. Začaly se zakládat kaňcay duchů, dolí sarti, chodilo se na prerie/dnešní rybník Rabin/. Ve vlně romantiky která přišla jako povodeň jsme se krásně utopili. Benkrát jsme ještě o trempingu noc nevěděli a proto v duchu Foglarevých Rychlých šípů, byl v polovině r. 1970 založen klub Černá růže. Protože nad námi bděla rada starších podnikali jsme pouze jednodenní výpravy Lamejk, šifky inhalovali dým táborového ohně poznávali přírodu a pomalu vnikali do tajů trempování. Devátý senestr se přehoupł a já mohl obout kanady a vydat se na svůj opravdický první vandr. Bylo to v květnu 1971. Jedeme tři a jako pravý zelenáči vezeme stan. První a poslední vandr se stanem. Pal nám zabrat, ale rád vzpomínám. Mo a pak už to šlo rás na rás. Na podzim sloučení s P.O. Černý Panther a pak založení P.O. Volňáci. Ink nějak to všechno začalo.

A co písničky?

.....
Jo, líbí se mě jich hodně. Ale které nejvíc? Štěko říct. Každá jinak sa-
ujme. Jedna je hezká melodií, druhá zase textem. Odpovím asi tak jak se ří-
ká, tedy spívá v jedné z nich Quien sabe ...

Jistě se rád někam vracíš a taky by jsi se někam rád ještě podíval?

.....
Má nejčastnější invaze do přírody patří Šumavě. Mám ji rád v kterou koliv
roční dobu a i když jezdím do určité oblasti, vždycky objevím něco nového.
Káj kraj je Vosí řeka a její okolí. Doufám, že bude ještě dlouho a že ne-
budeme říkat "jedeme na Vosí přehradu"... Jak řekl M. Stehlík: "Šumava je ze-
lený smaragd v zemi zamyšlené. Mým velkým přáním je podívat se na místa
která jsou pro mě ještě bílá-ať už je to Přístoličnick, Javorník, hospoda v
Bavorech kde čepovala Černá máry a že bych rád prošel měsíc pod širákem v
pralesích Kanady o tom si musím nechat opravdu jen zdát.

.....
Spatřil jsem za svého života mnoho divokých a
krásných krajů na pomezí Států a Kanady, které
oko bělochove do té doby nevidělo. Jako první
bílá tvář jsem se sklonil k průzračným vodám
Yellowstonského jezera. Byly to nádherné oka-
mžiky. Stály sne mnoho námahy, trap, hladu, strá-
dání, nebezpečí a zdraví, ale ničeho nelituji.
Vzpomínám-li dnes jako poloslepý stařec na ty
své cesty, pak nejdůležitější byla výprava na Di-

stopař
a
objevitel
dalekého
západu

J I M
R I D G R R
1981

kebraší řeku za farmu mého otce. Byl jsem třináctiletý jinech a otec jen
nerad svoloval. Nikdy od té doby jsem již nemusel překonávat strach ze sa-
noty, dálky, neznáma jako tehdy, ale také žádné vítězství již nebylo cennější
a štěstí a hrdoť nad sebou samým větší než když jsem po první osamělé
noci popatřil z Jezevčího vrchu poprvé v životě nekonečné lesy severu.

ano je to již starý příběh. Ale nebyť té zašlé mapy kterou jsme tenkrát získali a té výpravy na vrcholky opuštěného horského masivu - kde sa podivných okolností začal tento příběh - nebyť toho, že nás osedlal amok jít a hledat zapomenuté kouty tohoto kraje na jihu země. Prostě, nebyť toho všeho, nikdy by nás osud jistě nevtáhl v tento děj. Ale kdo ví? Favučiny osudu a náhod nás obestřely a nebylo v noci obyčejného smrtelníka spřetrhat jejich vlákna a tak se vymanit z řetězu událostí. Dnes dívá se na vše s poklidu a bezpečí, již se ukazuje vše ne tak nebezpečné a slé, ale vzpomínky znovu proletí hlavou a naklonou znovu strach a zasmazí v zádech. Jako bludné vrány letí vše hlavou.

Oknem nemocničního pokoje proudí do místnosti bílá sář měsíce. Osazuje hrady lesů v dálce. spánek se přetrhl a je víc než jasné, že usnu až k ránu. Mění však divu. Pomyšlení, že již zítra budu propuštěn z tohoto nevlídného prostředí venkovské nemocnice, plné stárnoucích sester, mě přímo fascinuje. Zraněná noha je v pořádku. Pomalu chodit. Tak zní rada sdejšího šéffelčara. On byl vlastně prvním svým posluchačem. Při dlouhých podzimních večerech, kdy na okna tabule dorážel vítr a déšť nepřestával, byla vždy malá chvíle na savzpomínání. Noha je tedy v pořádku, jen už aby bylo ráno. Ty nekonečné noci, hr ty jsou zde ze všeho nejhorší. Kdy má člověk čas na vše myslet. Přemýšlet nad lidskou krivdou, dobrou i zlou. Jak hluboce dokáže člověk opakovat touhu po bahatství. Spotá jeho duši a ten pak je schopen sáhnout k jakémukoliv prostředku aby dosáhl svého. Šílenství po sísku ho šene vpřed, bortí hrady přátelství i kamarádství. Jako tenkrát...

Na naší pravidelnou trempokou slesinu, která se každou středu konala v malé místnosti vedle lokálu jedné periferní hospůdky, přinesl jeden z kamarádů, ce čas od času majedou mapu velkého stáří. Již pohled na ni nás vzrušoval. Zelené pásy lesů-skálnaté kůty-mnoho klikatých potoků a jem alabě obydlených oblastí. To vše nás lákalo k probádání. Kraj mapy byl sice dosti vzdálen, ale přece jen k dosažení. Konečně jsme měli mnoho nepřeborných cílů pro naše trempoké výpravy. Mapa nám dala opravdu noc. Kraj který znášorovala byl celkem ještě liduprásný, stál opravdu za to. Nikdo nám zde nepřekášel a nerušil nás. Když jsme si připadali jako parta slavných Rychlejších šípů, vnikajících do bájných Stínadel. Splněná Aljaška - říkal vždy malý Pílus. Byl hlášen do knih Londena a tedy to i tak opravdu vypadalo. Čas se však pomalu naplnil.

Jednou bylo rozhodnuto, že příští vandr nepůjdeme ze shora dolů, ale opačně. Jak tomu rozumět? Protože jsme sešli již mnoho potoků vlévajících se do kláté řeky, padl návrh na směnu. Vyrazíme vzhůru. Cílem měla být hora v láně lesů. Její jméno bylo na mapě skoro nečitelně rozmazané. Ševadí. Věak se ho dostvíne od tannějších domorodců. Lákala nás nejvíce na mapě vyznačená rozhledna a skální utvary okolo. Odtud bude jistě krásný výhled na okolní svět. Vyrazíme již v pátek, aby jsme si lesů náležitě užili.

Přt nás také sedělo ve staré vrsající lokálce, která nás vesla blíž a blíž k našemu cíli. Oknem do vagonu vnikal pach schauocího sena a s okolních lesů se po dešti kouřilo. Uledáli jsme do mapy a nemohli se dočkat naší konečné sastávký. Radili jsme se, jak a kde se do hory zakouznout. Konečně. Vlak trhavě zastavil, maponosič kočr sbalil mapu jako posvátnou relikvii a náš výsadek se setnul v nám dosud neznámém kraji. Z levé strany od bašín se osýval koncert neznávného řabího bratrstva. Po chvíli orientace jsme se vydali lesní cestou k neznámnému potoku, který nás měl dovést pod vrcholky hory. Šrasy jsme ho také našli. Lesní silnička, která se v těchto místech měnila spíše na pěšinu ho přetínala. Opustili jsme proto zarostlou lesní magistrálu a vydali se proti proudu bystřiny. Dostali jsme se do končin, kde snad lidská noha ještě nestanula. A jestli ano, bylo to již hodně dlouho. Bystřina se klikatě táhla po vrstevnici a okolní les se změnil na prales. Pole v údolí bylo jistě alumné. Čné počasí, ale zde bylo jiné svět. Fralesní šero vše skeslovalo a sléčná alha vše podbarvovala. Rosději jsme sjistili, že alha jsou vlastně kraky táhnoucí se nísko po svahu hory. Stoupali jsme víš a víš.

"Kdy bych nespál ani sa zetrák redokapeš"- volal hlasitě Pílus.

Všichni jsme mu přisvědčili, měl pravdu. Padlé kmeny, šere-šádné pákné prostředí. Ale i alha si dala po chvíli Píot a tak jsme mohli sahlédnout naboře mezi starým stromopadem jakási skální utvary. Upravdičká divočina.

Již se nám nešlo tak volně. Meselo se zdolávat spousta překážek, obcházet a přelézat skalky. Dost nás to sdržovalo, nemožní jsme se již dočkat rozhodný "Rychle, rychle ke mě"-volal Fox objevitel čehosí. "Rychle pobězte se na něco podívat"-znovu pokřikoval. Ani jsme nechvátali, jistě našel nějakou vzácnou kytku a teď nám o ní bude hodinu vyprávět. Ale nález byl jiného rázu.

V kalužině poblíž potoka byla v písku zřetelně otisknuta bosá lidská šlápě. Stáli jsme nad bosou stopou a nevěděli, co si o této skutečnosti myslet. Kdo jen může v této divočině, daleko od lidí chodit bos. Rozorně jsme si stopu prohlédli. Nebyla stará. A co víc, byl to obtisk úplně nový. Tak nějak s musel připadat slavnéj Robinson když objevil stopu svého pátká.

"Další" hlásil Lord který brousil vpředu. Stopy vedly kams vzhůru ke skale. Začali jsme se pomalu rozhlížet okolo a Kobr tlumeně prohodil-"se skať se na nás jistě někdo dívá a sleduje nás". Hleděl jsem na obtisk chodidla a pořád mě něco nesdělo. Co jen .... jistě vědyť ta noha není normální a teď mě její nenormálnost přímo praštila do očí. Stopa měla šest prstů. To byl teda gal. Co se to tady okolo nás pohybuje nikdo z nás nevěděl. Kdo tady ještě může lítat po lesích bos a ještě k tomu mít šest prstů. Věci jsme začínali tušit, že nález šestiprsté stopy bude začátkem mnoha zvláštních příhod.

.....
Povídka na pokračování- povídka na pokračování - povídka na pokračování - po
.....

" O D P O R A D N Í S K Á L K A "

oo

Za první trespakou písničku se považuje skladba Jarky Mottla "V záři červánků". Tato píseň složil těsně před příchodem na osadu Ztracená naděje v roce 1919. Text je na melodii R. Piskáčka "Tanec duchů". Tato píseň se mezi trempy příliš nerozšířila a je známá jen pár hudebníkům.

V trespakém souboru Setleři zpíval také operní zpěvák a člen Národního divadla Oldřich Kovář. V roce 1934 zpívali Setleři v tomto složení: Moš Martinec, Korda, Dudař, Kovář a na klavír je doprovázel herec Eman Fiala.

Český básník J. V. Sládek odjel jako 23 letý do Ameriky, aby unikl tíživým poměrům v rakousko-uhersku. Procestoval mnoho krajů a států od Wisconsinu po Texas. Živil se jako učitel, redaktor, kostelník, varhaník i dělník na stavbách a železnicích. Zajímal ho život indiánských kmenů a mnoho jich také navštívil. Svě poznatky sepsal ve sbírce básní-Na hrobech indiánských a ve dvou svazcích fejetonů a studií- Americké otázky. Četné jsou jeho překlady například Lafelova : Píseň o Hiawate.

Každý jednou začínal. První písni Mikiho Rivoli je poslední míle a i s ní začínal. A to písničkou která se jmenuje Píseň o krávi a noci.

12. ledna se narodil Jack London
zemřel 22. listopadu roku 1916 .

První trespaký román kapsal jeden z prvních trempů J. J. P A U L I K . Procestoval Afriku, Francii, Balkán i celé tehdejší Rakousko. Román nese jméno A R I E O S A . Paulík byl nacisty odsouzen k deseti letům kázně a v novém přelíčení byl trest změněn na smrt. Rozsudek však nebyl vykonán pro blízkost se koncem války. Podle svědectví spoluvězně neustrácel ani v krutých chvílích svůj osobitý humor. Dokázal vykouzlit z chudé vězeňské stravy svou výaluvností velkolepou hostinu. Smrt kterou předvídal snášel lehce ve víře v další velké dobrodružství. Zemřel 13.5. 1945.

.....
Sešli se dva trespové v osadní boudě.
Tom přinesl nějaký prášek a dává ho
všem ochutnávat a ptá se: Jakou to má chuť?
Jako soda.-Fiká ten druhej.
No prosím a náš šerif pořád tvrdí, že to je prej jed ...

fak kolik chcete za tu chatu ?
sto tisíc .
A to i s maštali ?
S jakou maštali ?
No-pro toho vola,co vám ty peníze dá.

Kamarád Lit - r.O.Černý Havran .

Kdy tě chytla ta touha toulání přírodou ?

Tak ta už mě drží od dětství. Domorodci jistě pamatují divoký proud řeky pod Rabíní. Bylo to kousek za městem,ale jako kluci jsme se zde vopravdu vyřádili. Zakládalo se spousta indiánských táborů,v zimě se vařilo na sněhu a v létě se opékalo uhořtíví s tání nalovených okounů a bělíc. Tady okolo zátek,tánek a ostrůvků divoké Klanice bylo fajn. Dodnes cítím vůni - erobince, který zde tenkrát rostl okolo vody vsade. Pak přišel junák a potom už tele-stará deka a kanady. Na ty první vandry si dobře pamatuju,te jsme jezdili hodná,hlavně v zimě na Kídově strouku/ pod převis. Nelze zapomenout na vandr s Jarou Šafanů na Stešec. Tehdá bylo možná metr sněhu a dostali jsme do těla-nohy to cítí snad ještě dnes. Pak přišla doba potlachů na Rybárně, Jilčáku,Sluneční pasece i Šáhedě. Mnoho těch campů už zaniklo a smíselo s trempakého života. Pak jako ten vaňavý erobinec s romantickou Klanicí tady u nás. Hned bych se těch dvacet let vrátil spátky.

A co písničky - kterou máš rád?

Nebudu na žádnou s nich slej. krostě všechny.

Co se ti na vandru dneška nelíbí ?

Před nedávnem jsme s kamarády s osady projeli kus česka i maravaka.Moc trempů jsme neviděli-kde je ta deba kdy poslední vagon byl náš-trempakej. Prvního trampa jsme viděli v Olomouci. Procedil skrze suby čau a smísel. Na zpáteční cestě přes Prahu nás v metru míjela velká parta kluků perfektně obličenejch do Ůš věcí. Ahoj - říkám. Nic. Jen zaslechnu -"Hele leání bída". Asi proto,že tom měl v usdě sekuru. - Před nedávnem jsem poznal hochu kterej se mě ptal kam jездíme. Jaeneval sem mu kde co. Protáh sklamaně obličej a pravil:"já nakám Porty,Slunovraty a řelč. V lese není co poslouchat ... no nevím. Taky je mě hlbí když mě někdo nutí vtávat se řidls na jiřanskou hymnu. Žnáš jen jednu písničku která je tou pravou hymnou trempů Vlazku. A ta se satím hraje než u ohně . Jinej kraj jiná hymna. Pomalu v tom začíná bejt bordel. Kdyby radši zase někdo zaved ty zadní tremp-vagony.

Polská země.

ROM.

Na hranici Polský země
máš kemp je tam-sterej hrad
ohně, hudba slyšet denně
proč ne?-každej je tu přece rád.

Glkej s krygla
snějí slova
samý slezký nářečí
žizeň haane, zase snova
nápoj chutná bez řečí.

V sáři zas my oplatíme
kamarádům tenhle trajl
protáhneš je po Šumavě
ať se doví,že na-jihm
nepijeme žádnéj čaj.

Hejkal T.O.Thara. - Písek-Praha.

Ptáš se kam a kdy jsem začínal jezdit ?

Bylo to v roce 1968 a můj první vandr směřoval na Plzeň, konkrétně do Žinkov. Pak následovaly další vandry - Židárna, Dívčák, a okolí Českých Budějovic. Prvním velkým vandrem byl přechod Orlických hor. Před vojnou jsem pak jezdil na Kokořínsko a taky do Jetetic a na Červenou. Párkrát jsem byl i na Šumavě - kde jsme poprvé potkali Protivínáky / Volnáky / i s klukama z tehdejší osady Minceň. Po vojné jsme se by osada jezdili na náš camp na Hrejkovičák, až i té doby kdy lehl rukou německou. Když jsem pak bydlel v Prachaticích rád vzít s sebou na vandry směr Kratušín. To bylo fajna - hlavně ty zpívané večery. Tady v Praze jsem začal jezdit s osadou Faraon. Ale pořád mě to táhne na JIE táhne mě to za kamarádama z osady i když je to dost z ruky.

Kterej camp máš zanesenej v duši ?

Jak už jsem řekl - rád vzpomínám na camp Zlatokop pod Kratušínem - ale nejraději mám camp kamarádů ze T.O. Spící hvězda na Říčkách. Je to romantické a příjemné místo. A s klukama ze Spící hvězdy jsem prožil taky pár hezkejch a povedenejch vandrů. Rád na ně vzpomínám.

Vandrovní přání ?

Aby si kamarádi věřili - mohli se na sebe spolehnout a neplácali jen tak do větru když o něce jde. A co dokáže nenávisť a závist znáte všichni.

Tak to bylo přání. A co se ti na trempu nelíbí?

Je toho dost, ale to bohužel patří k věci. Jsme jenom lidé a ti jak víme mají vedle dobrejch vlastností i špatné. Proto asi nic nemůže bejt dokonalý a tak to beru tak jak to je. Dnes si zanedávám - zítra zapomenu - jde se dál.

Blanice -hrad HUS.

Smykem s T.O.S M Y K E M

měsíc lovu - 9-10.

oooooooooooooooooooooooooooo

Přijedou nebo nepřijedou ? Táhle stojí - radostně zvěstuje Bill nám všem. A opravdu je to pravda. Po dlouhé noční cestě stojí hoši z Krnova u moteráku směr Volary. Zdravíme se s Olafem, Longem, Šuldou, Samem, Jobkem, Donaldem, Pepou i benjistou Jeffem. Ve Zbytinách děkujeme dobrému krčmářovi za ranní kávu a šlapeme štrekou na hrad Hus. Počasí je k nám shovívavé. Poslední zápečinek a jde se po řece dolů. Stále krásná a namáhavá cesta. Proto se nutno pozastavit nad statečností některých kamarádů z Moravy. I přes to že jim některým táhne na 40-tej křížek jsou ve formě. Největší umí sklízí Šulda.

Večer je jak má být. Kytary, banjo i heligonky zdejších domorodců v krčmě a Ringa jsou dobrým doplňkem večera. Všem se líbí i večerní klekání a chutná dobré pivo. Však si ho po namáhavé cestě každý z kamarádů zaslouží. Spíme v Rumovým lese. - Ráno pak Bill vede některé Smykaře přes hory na Prachatice. Zbloudí a je za to náležitě proklet. Vše končí na "Zastávce". Kamarád Long za všechny kamarády z T.O. Smyk varuje: "Vy jste nás protáhli - ale počkejte jak zkusíte u nás v Jeseníkách. Už se těšíme.

Zároveň děkujeme za pozdrav dcerám osady SMYK - Pavle a Ivaně. Díky a AHOJ.

Ty Hejkale proč leješ do té Blanice velej?

Ale, ta mastnota mě připomíná moji milovanou Vltavu u nás v Praze.

Tak jako každá osada a parta má svůj osvědčený kout kam se ráda vrací-tak i naše parta se ráda vrací v místa ke kterým jsme před léty přičichli a vždy se zde cítili dobře. Kraj horní slanice. Tak o něce později dostala název VOŠÍ ŽAKA. Sem se málo platný váše velká část našich vandrá a toulek. I tak byl zd při teku řeky mezi Arnoštovem a masincem každý vandr jiný.

V jarních dnech se břehy řeky posely žlutou barvou blatouchů a jindy besvodné suché potůčky z lesů Boubína a Libína se saveďnily a vody bylo až až. I léto mělo zde svoje kouzlo. Vzduch se vlnil nad skalami v okolí Zlatokopa a sem ta se od severních lesů vymooupla bouřka. Za nocí hořel oheň. A což ty krásné - podsazní vandry. Spousta barevných odstínů lesa-dostatek hub i ovoce ekolo. Když pak se blížila zima již se každý těšil na sněhovou nadítku a na samrsleu nasněženou řeku. Takové jsou i dodnes vandry / i když ne už tak časté, sem na pomezí Šumavy. Bylo tomu tak i roku 1976.

Jedíme sem s Protivína všichni. Jak F.O. Minnetaki tak i parta Volňáků. Za náší osada F.O. Minnetaki jedí v té době: Žit, Tom, Šunka, Vetrava, Putna, Polovička, Kesan, Betlém, Bejk, Oli. Volňáci jedí v sestavě: Míra, Bill, Šuma, Prcek, Šcoory, Mírka, Jana, Soška. Jsou tu ale i jiní kamarádi kteří jedí s naším houfem ven. Ať už je to Kapka, Miluna, Géna, Kander, Šlupka, Čáp, Lukous aj.

A tak na začátku roku 1976 máme starost s kolem najít vhodné místo pro stavbu budoucího krubu. Precházíme břehy a lesy okolí řeky-vydáváme se proti proudu až ke žlutým skalám / Šumavská Boubínská vyhlídka/. Ne a ne se dohodnout a sjezdnout v násoru na věc. Jedni jsou pro stavbu kroubku- druhá parta zas má strach ze krub nás připoutá k jednomu místu a bude konec volného toulání. Uvidíme.

Když se vracíme domů s jenoho vandru, ohroní nás správa tabote snění; osadní časopis " M i n n e t á k " tehde napsal: ... začátkem jednoho týdne proběhla mezi kamarádstvem správa, že krámář Fodejručka se odebral na dlouhodobé studie do Červeného dvora. Zmíněná kráma byla skutečně několik dní zavřena a tím se ohrozil život o našich středních aleminách v zadní místnostce již jen nově palíray. Kamarádi s osady Minnetaki žalostně obcházi objekt a sautně říjí: Zima končí, sníh už taje Asi po týdnu se tyto zděšující správy rozsvřeli nám u P o d a j e. plyuly a hospodský Fodejručka se nám vrátil do města. To je radost!

Časopis Minneták pod vedením Toma co by osadní plátek stále vychází. Zájem je. Na jednom z předjarních vandrá je nás možno zastihnout na campu F.O. F H E R a. Máberíme na jejich campu, Grandneolehárna na Hrejkoivičáku. Potok nám moc při poměl sidevo strouhu u Sechyně. Jaro je již cítit ve vzduchu i Pro pořádek se rvádějí jména břesnového vandru na Hrejkoivičák: Tom, Žit, Běda, Soerry, Míra, Mítlák, Bill, Soška, Hans, Mírka, Prcek, Šuma, Albert, Géna, Hejkal, Šunka, Bejk, pes Erka.

12.3.76. vyrášíme spolu s Volňáky do míst kde jsme již delší dobu nestanuli. Mílem je Arnoštov a jeho okolí. mnoho se zde zmenilo. smisel hospodský děda - vašek, ktarej nám kolikrát v nepohodě pomohl, smisela i dvojice jeho vlčáků a i lesy okolo řidnou. setkáváme se zde s osadou Černá perla s Milína. následuje setbalové klání, večerní country zábava. Pro spštění večera zde jeden s milí - váká předvádí fornádo Lá. Ráno se vydáváme na nedalekou sv. Magdalénu.

Je tu první jarní den. Vítáme ho na campu Zlatokop a večer tradiční písní s jaro na Aljaška - v trempovně u Ringa. Kamarád Tom jako nejstarší účastník oznamí slavnostní přípitek a pak už následuje veselá zábava. Jaro je tedy.

EL TORO - na pozvání Prcka se scházíme na jeho ranči u Myšenského hřbitova. velké zeleného se vrací Betlém a jedeme na potlach klatovské osady F. O. takeman. Potlach se koná v ne moc dobře vybrané písčově. Víc než průběh to - oto tlachu se nám líbí návštěva muží v Zlatevch.

Velikonoce nás zastihují na indiánských hrách písecké osady F.O. Ibara. nova nás vítá Hrejkoivičický potok. Na tento klání se setkáváme s F.O. Paragon s raky a se slunečného počasí můkou sačit hry. Různé placky i dobře připravené antěže. děd kamenem - 1. Bill. 2. Bejk. - Přetah osad - 1. Minnetaki. . Volňáci. 3. Paragon. Štelba lukem - 1. Kapka. Běh s vajcem - 1. Bill. - restanecký běh - vítězí Míra.

AMOJ přátě.

Snad se mi to jen zdá. Je to vůbec možný ? Po úbočí Chopoku se valí na km. daleko lavinovitě roková hudba. Kdo si tohle dovolil ? Přestávám vnímat okolní přírodu a přímo fyzicky cítím bolest. Před mezistanicí lanovky se musím chvíli zastavit a vydychat - ani ne tak z překonání naumerské výšky jako z rozčilení. Přimo z tenle budovy se ozyva po celém sířem okolí něčo na spôsob havy metalu . "Prosím vás, je tády někde horská služba ?" ptam se personálu u lanovky. "Go chcete?" Pohled lanovkára nevestí, ze by býi sejaky ochotny.". "Potřebováí bych si promluvit kvůli te hudse." "Moiú do kancelarie" zní odpověď a ja napřínám spravedlivým hněvem bežím pč schodech dolú. Mávam starou prošlou ochranárskou legitimaci s vymluvnyim tiscem na titulni strane: Služebni průkaz a představuji se jako vyslanec pražského ochranařského týmu, který přijel na exkurzi do Tater. Panu hlavnemu v kancelarii to moc nesedí, ale hudba do 10 vterin vypína. To už se sem valí celý personal lanovkářů, snad aby při řeseni takového vážného problému byt či nebyt, pouštět muziku či nepouštět byli ku pomoci. Skutečně lidé na svých místech. Lidská bezohlednost nezná hranie, pochopitelně ani nadmořskou výšku.

.....

Když někoho potkáš jednou,
může to byt štěstí.
Když někoho potkáš dvakrát,
může to byt náheda,
Když ale někoho potkáš potřetí,
je to krajně podezřelý a raději ho zastřel.

.....

Až VĚM NEUTEKÁ ...
oooooooooooooooooooooooooooo

Na vlnách odvahy a dobrodružství - tak se jmenuje kniha povídek od spisovatele O. Batlicky. Již vyšlo.

Okolo vánec má vyjít kniha ve které budou po bromadě Záhada hlavelamu-Stinadla se bouří a novinka Tajemství Velkého Vonta. Celý soubor se má jmenovat: "Dobrodružství v temných uličkách. Ze to vše napsal J. Foglar je jasny.

Vážne se take uvažuje o televizni vysilani serialu Zahada hlavelamu. Kdy ? O Vánocich jeste letos .

Sesity kresleneho serialu Modra roklic - Ztraceny kamarád jiz vysly u ů s s. třetí díl tohoto triptychu - Jeskyně Saturn - vyjde do konce tohoto roku .

.....

Před vánoci vyjde 32. číslo Vosí řeky. Kamarádi pošlete vánoční příspěvek do má zájem o kalendář na rok 1990 hlaste se u kamaráda, Z. Vzpomínka na malíře terý nás provázel našim dětstvím Z. Buriana. Jen pro kamarády z našeho okruhu.

Poslední teplo

Micho, a mezi stromy, ještě zelenými, se vznášá namodralý opar. Mlhou a oblaky si slunce ráno jen pomalu klestí cesta - V noci se ochladilo a na východních pažinách, na severní straně, kam slunce nemůže, už možná pahrbky zdělaly. Ječer vycházel měsíc za stromy. Ráno je slunné, zalité rosou a tmavomodrými

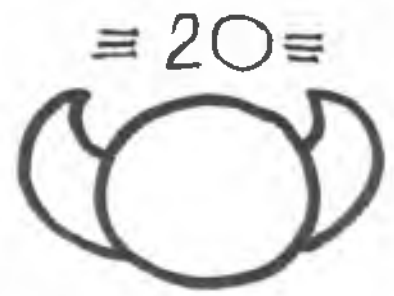
Otec jedl medvědí guláš a mezi soustvy čistil colt. O zbraň je třeba řešovat. V rodině panovala dobrá nálada... až pojednau vstoupil do místnosti syn. Otec vyskočil, prastihl izica o podlahu a vyčistena pistole spadla do guláše. "Jas to vypadas ty carebáku?" hrkala hlava rodiny, takhle onces jít mezi lidi? "Copak do sluany společnosti se choda bez coltů? Co te mas na nohouch šibeníčníku? Snad nejdeš mezi lidi v bačkorách?"

To jsou přeci originál polobotky. Vysvětluje syn. Co-cowboyové odjakživa nosili půlitrý "lamentoval otec. Kouzne tě do lejtka chřestýš a co potom? Noha v takovej slupce trpí, te je jasný. A taky na tobě nevidím koskovanou košili. Ted se nosí bílý tati. Bránil se zuby nehty syn. Te není praktický. miní otec. 'Jsi v ní dva tři měsíce a je špinavá, a co až tě postřelej. Mě už postřelili sedmkrát a pět kulek mám ještě v těle. Ale kdepak vy mladí nevíte co je to ušlechtilá zábava. Ani poker se už nehraje. Všechny bych vás nechal pozavírat do polepseven-odplivl si otec.

A co to máš k sakru na tý košili? Tohle přeci není šátek... To je tati kravata - řekl syn. Slyselas maminko-zhrozil se otec. Matka pokrčila rameny a pronesla tichým hlasem: Povidala pani Harisonová, že jejich Joe to taky nosí, prej je to mácia... Joe je narušenej element-bouchnul otec do stolu, až colt vyskočil z guláše dva decimetry nad stůl. Vyrostl v rozvracenejn pomérech-proteze starej Harison je mekejs. Přestrelkam se vyhejbná, wnikna si redi vodou a manželce v životě nenatlouk. Ale já nic takovejch věcí doma trpět nebudu... rak se obrátil s veškerou otcovskou autoritou k synovi .. "Same-- okamžite se prevlíkni. Vezmeš si fifle, koskovanou košili, satsom a pás s coltem a vestu s hadich kůží. Budeš chodit jako poradnej člověk a syn sporádanejn rodiců. A myho syna nesmi vyrůstat nákej kasper s kravato

MOGNÁ OMYL

Na silnici ze Zbytín do Volar staval kdys, na místě kde se schazi péšinou k hradu Hus starej hřbitov. Už amí nevime ke ktere vsi patřil. Ale to je jedn stával tam. Pak někdo rozhodl ho zrušit. Dneska po něm není ani památky. Jednou, jiz za večerního sera, jsme se skrábali z trosek hradu směrem na již zminěnou ves Zbytíny. Ze stromů padalo na hroby listi a všade byl klid jako bejvá na podzim. Samosebou, že jsme chtivě hřbitůvek u cesty navštívili. Prolezt rozpadlou zdi nebyla tak velká dřina. - "Je, podívejte tady je otevrená hrobka"- pravil Pinda. A opravdu, nahrobní kámen byl ušinut stranou a šikmá černá díra nás lákala k nakouknutí. Někdo hned zapálil voskovou kytku z věnce a hedil jí dolů do hrobu. Hruža náš obeztrěla. V rozbité rakvi ležel umrlec a hleděl přímo na nás... P R Y Ů rychle P R Y Ů. Ve vsi měla hospoda zavřinc a tak jdeme spát ke Spálenci na flek u řeky. Ale všichni stále vidíme tu hrůzu v otveru na krchevě. Pořád se to vrací. Pomalu usínám, když tu vidím, jak se ke mě krade jakási postava. Suchá tráva šustí pod spatrným i kroky. Jsem ztracen - umrlec je tady. Císim tlukot srdce až nekde ve spickach u nohouch. Proč jsme jen na ten hřbitov lezli. Ne, nebyl to zadnej nebeztrik, ale večne zíznivej osadnik šunka. Chtel me tít-acut posledního lanváce protivinsky desátky ze zracaku...

1973

1973

Handwritten text:
Z
Vandru
Vo po
Rece.

1980

